

Mám rád nové a smysluplné vize,

říká lékař a manažer Miloš Táborský

Rozum se na delší dobu zastaví v životě mnohokrát. Srdce jen jednou. I z tohoto motta, které má Miloš Táborský na svých webových stránkách, je zřejmé, že jeho oborem je kardiologie. Přestože přednosta I. interní kliniky Fakultní nemocnice v Olomouci je často na cestách po celé Evropě, naše setkání bylo stylové – v jejím srdci, rušné Praze.

V červnu jste byl jmenován profesorem. Měl jste v začátcích své lékařské dráhy tak vysoké ambice?

Vědecká kariéra nebyla mým primárním cílem. Měl jsem ale štěstí, že jsem začínal v pražské Všeobecné fakultní nemocnici na I. interní klinice u profesora Václava Kordáče. Krátce po revoluci šlo o excellentní pracoviště s širokým záběrem, pro mě bylo výbornou školou, která mi hodně dala a správně nasměrovala. Během praxe jsem se dostal ke kardiologii a začal částečně přednášet na lékařské fakultě. Tím začala má akademická éra. A protože v určité době má člověk učinit životní změnu, přihlásil jsem se do výběrového řízení na funkci přednosta velké univerzitní kliniky v Olomouci. Podařilo se a v mém životě nastal zlom. Samozřejmě, že nadále se věnuji klinické medicíně a pacientům, současně však učím jak v češtině tak v angličtině naše i zahraniční studenty, často přednáším na kongresech v celé Evropě. Vnímám to jako pozitivní životní etapu, tím spíše, že co člověk nestihne do svých 50 let, později už těžko dohání.

Bylo obtížné spojit vlastní medicínu a vaši specializaci s šéfováním na klinice?

Nebyl to pro mě těžký úkol, jde o spojení, které mě baví. Rád určuji nové vize a směry, všechny úkoly si dovedu rozčlenit a dobře připravit, dá se říct, že funguji na excelovských tabulkách. Je to ale také věc štěstí. Já ho měl, protože v Olomouci jsem přišel k týmu výborných lidí. A máte-li dobře fungující a sehraný lékařský tým, kvalitní po odborné i lidské stránce, taková práce je radostí.

V olomoucké Fakultní nemocnici jste zakladatelem telemedicínského centra. Čím vás tato práce naplňuje?

Vždy žiji nějakou novou vizí, o níž jsem přesvědčen, že je správná a smysluplná. Telemedicína je dálková aplikace sledování pacientů a jejich fyziologických hodnot, které

bude stále více pronikat do běžného života. Jeho význam poroste o to víc, že se zvyšuje počet starých a osamělých lidí. To přináší značné aspekty nejen medicínské, ale i sociální. I proto jsem se na základě zkušeností z Německa a USA rozhodl založit nezávislou instituci na akademické bázi, která není jen prezentací komerčních technologií. Ve spolupráci s evropskými strukturami, např. s Evropskou zdravotnickou komisí, v projektu United for Health zkoumáme medicínské relevantní programy u pacientů s nejrozšířenějšími chorobami jako je cukrovka, vysoký krevní tlak či chronická obstrukční plicní nemoc. Jen cukrovkou v ČR trpí 900 tisíc až milion obyvatel, hypertenzí až dva miliony lidí, což jsou obrovská čísla. I proto dálkové monitorování těchto pacientů považuji za opravdu smysluplné.

Kromě práce na klinice v Olomouci máte i svou soukromou lékařskou praxi v Praze. Jak to jde skloubit?

Mou prioritou je péče o pacienty na klinice, ale již při nástupu do funkce přednosta jsem se s managementem nemocnice dohodl, že oficiálně mohu provozovat v malém a omezeném rozsahu i soukromou kardiologickou praxi. Navazuje to logicky na fakt, že jsem léta působil v Praze a mám zde za 20 let rozsáhlou klientelu pacientů. A přišlo mi neseriózní se s nimi rozloučit a odkázat je jinam. Navíc - ve věku kolem šedesátky bych rád předal vedení kliniky mému nástupci a privátní praxe je sféra, v níž se dá pracovat relativně velmi dlouho.

Je rozdíl v metodách práce v řízení kliniky a soukromé praxe?

Na první pohled rozdíly jsou, ale po stránce managementu a ekonomiky je v zásadě řízení identické. Byť je nemocnice coby přímo řízená organizace „státní firmou“, má stejné plánování - ekonomické, personální či výkonové - jako privátní firma. I tam musíte mít ekonomickou rozvahu, roční plán, nějaké plnění... Stejný je i cíl - spokojený klient, který je léčen podle posledních poznatků medicíny. Rozdíl je pouze v tom, že klinika má 170 lidí a v soukromé praxi pracujeme ve třech, čtyřech lidech.

Vášim koníčkem je mimo jiné vinařství a pokud vím, v tomto oboru jste nakročil i do podnikatelské sféry...

Mám rád Itálii a proto jsem se před lety začal orientovat na tamní vína. Postupně se z koníčka a vášně stala pragmatická záležitost, založili jsme malou firmu, která dnes patří mezi významné dovozce kvalitních italských vín na český trh. Ne, že bych víno prodával, ale baví mě dávat tomuto projektu určitou filozofii a duši.

Před časem jste se ocitl před objektivem fotografa Jadrana Šetlíka. Co vás k tomu přivedlo?

Třebaže jsme s panem Šetlíkem sousedé v Praze 5 a jeho tvorbu delší čas sleduji, neměl jsem potřebu pořídit si vlastní portrét. Ale jako velký milovník psů jsem ho oslovil, zda by mohl pořídit fotografie našeho ohaře Arga a potěšilo mě, když souhlasil. Tak vznikl výjimečný portrét, který bude krásnou památkou na našeho nejlepšího rodinného kamaráda. **f**

Karel Směták

Jadrán Šetlík, autor portréty

Charismatický, sympatický, elegantní a vždy vstřícný. Hlavně však odborník na slovo vzatý. Tak lze charakterizovat osobnost významného kardiologa, profesora Miloše Táborského. Potkali jsme se v prestižní brněnské restauraci kde zrovna probíhala moje výstava. Tehdy jsem si dovolil panu profesorovi nabídnout účast v mém galerijně - portrétním projektu „Významné osobnosti české medicíny“. Vlastní fotografování bylo o to zajímavější, že jeho účastníkem byl profesorův nádherný pes Argo. Jen v hlubí duše doufám že mi Argo nebude vyčítat svou neúčast na vybraném fotografickém obraze mého galerijního cyklu.

Foto: Jadrán Šetlík